

Desaparecer
Espectacle a partir de textos d'Edgar Allan Poe

Dramatúrgia i direcció **Calixto Bieito**

Teatre Romea
De l'1 al 31 de juliol

Contes de terror i poemes de l'escriptor nord-americà Edgar Allan Poe com ara *El corb* o *El gat negre* són la base literària amb la qual Calixto Bieito ha construït el seu comiat del Teatre Romea per fer-se càrrec dels projectes internacionals del grup Focus.

El mestre del relat curt serà el seu principal company de viatge en aquesta aventura escènica, però no pas l'únic: l'acompanyen Juan Echanove, un actor amb el qual ja va col·laborar a *Plataforma*, de Michel Houellebecq, vista al Romea l'any 2007, i Maika Makovski, una cantant i compositora mallorquina que és una de les veus més noves del panorama del rock.

Makovski ha compost per a l'espectacle una desena de cançons que giren al voltant de la idea de la desaparició i de la por a fer front a la realitat. Tot plegat, conforma un muntatge singular i ple de personalitat, on conflueixen la foscor de Poe, la renovadora visió de l'escena de Bieito, el talent interpretatiu d'Echanove i la potència artística de Maika Makovski.

Fitxa artística

Dramatúrgia i direcció
Calixto Bieito

Traducció dels contes d'Edgar Allan Poe de
Julio Cortázar

Música original de
Maika Makovski

Intèrprets
Juan Echanove
Maika Makovski

Escenografia
Aida Guardia

Il·luminació
Calixto Bieito / Txema Orriols

Vestuari
Marian Corominas

Espai sonor
Jordi Ballbé

Caracterització
Toni Santos

Ajudant de direcció
Raimon Molins

Fotografia
David Ruano

Una producció del Grec 2011 Festival de Barcelona i el Teatre Romea

Durada: 75 minuts

Biografies

Edgar Allan Poe (Boston, 1809 – Baltimore, 1849).

Poeta, narrador i crític nord-americà. Fill d'uns actors teatrals i romàs orfe, fou afillat pels Allan, que li procuraren estudis a Anglaterra i a la universitat nord-americana de Charlottesville, que hagué d'abandonar per deutes de joc. Entrà a l'exèrcit un parell de vegades al llarg de la seva vida —sempre per insolvència— i fou també cadet de l'acadèmia militar de West Point, d'on fou expulsat. La seva vida sempre ha resultat llegendària, llegenda fomentada pel seu agent literari després de la seva mort, i, bé que resulta palès el seu grau d'alcoholisme, avui hi ha dubtes respecte a la tara mental que hom diu que patia. Començà per la poesia, *Tamerlane and Other Poems* (1827), volum molt influït pels romàntics, en especial per Byron. A *Al Aaraaf, Tamerlane and Minor Poems* (1829) sembla que les influències sorgeixin de la lectura atenta de Milton i Moore. Al tercer recull, *Poems* (1831), hi ressonen Keats, Shelley i Coleridge. Com a narrador, activitat que sembla que emprengué per obtenir diners als premis literaris convocats per publicacions periòdiques, començà amb *Manuscript Found in a Bottle*, i seguí amb altres obres, que podrien ésser classificades en: contes de mort (*The Fall of the House of Usher*); de perversió i delictes (*The Murders in the Rue Morgue*, traduïts al català el primer decenni del s. XX per Carles Riba i aplegats en un volum del mateix títol); narracions de supervivència o ciència-ficció (*Ligeia*); i de fatalitat (*Man of the Crowd*). Casat el 1835 amb la seva cosina de catorze anys, Virginia Clemm, que morí ben aviat minada per la tuberculosi, Poe mantingué diverses històries amoroses amb escriptores contemporànies seves. Exercí de crític literari en diverses publicacions que dirigí, com el *Southern Literary Messenger* i el *Burton's Gentleman's Magazine*. També és autor d'una novel·la, *The Narrative of Arthur Gordon Pym* (1838), i d'una obra cosmològica, *Eureka* (1848), considerada per alguns com una genialitat i per altres com una pura bestiesa. Bé que gaudí d'un cert èxit en vida, foren els simbolistes francesos qui el feren apreciar al seu propi país i arreu del món. Mallarmé traduí les seves narracions i Baudelaire en confessà més d'un manlleu. Agustí Esclasans traduí al català (en prosa) una selecció dels seus poemes (1934). El poema més conegut de Poe, *The Raven*, no sols influí dins el simbolisme poètic francès, sinó que també inspirà una de les teles més famoses de Gauguin, *Never More*. Poe morí en ple delírium tràmens.

Calixto Bieito

Calixto Bieito va néixer a Miranda de Ebro (Burgos) el 1963. A l'edat de quinze anys es trasllada amb la seva família a Catalunya. Llicenciat en Filologia Hispànica i en Història de l'Art per la Universitat de Barcelona, en Interpretació per l' Escola d'Art Dramàtic de Tarragona i en Direcció d' Escena per l' Institut del Teatre de Barcelona. Ha rebut classes en ocasions per prestigiosos centres internacionals, ha completat el seu currículum acadèmic amb professionals del prestigi de Judy Dench, Brian Cox, Bruce Myers, Jerzy Grotowsky, Peter Brook, Giorgio Strehler, Ingmar Bergman o Andrzej Wajda.

És el director escènic espanyol amb més projecció internacional. Sentit de l'espectacle i una visió contemporània de la dramaturgia defineixen les seves posades a escena. Des de 1999, Bieito és Director Artístic del Teatre Romea de Barcelona (teatre gestionat pel Grup Focus), que el 2007 va rebre el premi Max al Millor Centre de Producció Teatral privat del país.

Bieito ha rebut, entre d'altres guardons, el *Premi de Cultura Europeu 2009* de la Fundació Europea de la Cultura Pro Europa per la seva feina de direcció escènica d'òpera; el *Premi de la Crítica Teatral de Barcelona* per l'adaptació escènica de la novel·la *Tirant lo Blanc* (2008); premi *Tendències 2008 al creador consolidat* atorgat pel diari El Mundo; *Premi de la Crítica Teatral de Barcelona* al millor director del 2007 per *Plataforma*, pel qual va obtenir també els premis de votació popular Butaca 2007 al millor director i al millor espectacle; el premi *Herald Archangel* al millor artista del Festival d' Edimburg 2003 per *Hamlet* (amb la companyia del Birmingham Repertory Theatre); el premi al millor director atorgat per *The Irish Times - ESB Theatre Awards* per *Comedias Bárbaras* (Festival d' Edimburg 2000) i el *Premi de l'Associació de Directors d'Espanya* per la direcció de *La vida es sueño* (2000). Bieito va ser inclòs en la llista d'artistes més importants del 2007 per la prestigiosa revista alemanya d'òpera *Opernwelt*.

Més informació a: www.calixtobieito.com

Juan Echanove

Treballs de Cine

Quiéreme.	Dir.: Beda Docampo Feijoo (2007).
Manolete.	Dir.: Menno Meyes (2007).
Bienvenido a casa.	Dir.: David Trueba (2006).
Alatriste.	Dir.: Agustín Díaz Yanes (2006).
Trileros.	Dir.: Antonio Del Real (2003).
El juego de Arcibel.	Dir.: Alberto Lecchi (2003).
Sin noticias de Dios.	Dir.: Agustín Díaz Yanes (2001).
Jara.	Dir.: Manuel Estudillo (1999).
Los años bárbaros.	Dir.: Fernando Colomo (1998).
Memorias del ángel caído.	Dir.: F. Cámara y David Alonso (1997).
Siempre hay un camino a la derecha.	Dir.: José Luís García Sánchez (1997).
Sus ojos se cerraron	Dir.: Jaime Chavarri (1997).
La flor de mi secreto	Dir.: Pedro Almodóvar (1995).
Suspiros de España y Portugal	Dir.: J. L. García Sánchez (1995).
Una casa en las afueras	Dir.: Pedro Costa (1995).
Historias de la puta mili	Dir.: Manel Esteban (1994).
Mi hermano del alma	Dir.: Mariano Barroso (1993).
Madregilda	Dir.: Francisco Regueiro (1993).
Killing Elizabeth	Dir.: Baz Taylor (1991).
Orquesta Club Virginia	Dir.: Manuel Iborra (1992).
La noche más larga	Dir.: J. L. García Sánchez (1991).
A solas contigo	Dir.: Eduardo Campoy (1990).
Yo soy esa	Dir.: Luis Sanz (1990).
Ratita, ratita	Dir.: Francesc Bellmunt (1990).
Bajarse al moro	Dir.: Fernando Colomo (1988).
El vuelo de la paloma	Dir.: J. L. García Sánchez (1989).
Miss Caribe	Dir.: Fernando Colomo (1988).
Viento de cólera	Dir.: Pedro De La Sota (1988).
Divinas palabras	Dir.: J. L. García Sánchez (1988).
Adiós pequeña	Dir.: Imanol Uribe (1986).
Tiempo de silencio	Dir.: Vicente Aranda (1986).
El caso Almería	Dir.: Pedro Costa (1983).

Treballs de Teatre

Cuentos de los bosques de Viena	Dir.: Antonio Larreta.
Concierto para clave y poesía	Dir.: Pedro Maria Sánchez.
Anselmo B	Dir.: Adolfo Marsillach.
El público	Dir.: Lluís Pasqual.
Comedia sin título	Dir.: Lluís Pascual.
Don Quijote	Dir.: Mauricio Escaparro.
El cerdo	Dir.: José Luís Castro.
Alrededor de Borges	Dir.: Jorge Eines.
Como canta una ciudad	

de noviembre a noviembre	Dir.: Lluís Pascual.
El verdugo	Dir.: Luíís Olmos.
Iván el terrible	Dir.: José Antonio Sainz Alfaro.
Tristes guerras	Dir.: Eduardo Bazo.
El precio	Dir.: Jorge Eines.
Plataforma	Dir.: Calixto Bieito.
Solos	Festival Grec de Barcelona.
La nit de los poetas	Dir.: Pere Francesc.
Personas	Dir.: Juan Echanove.

Treballs de Televisió

Un país para comérselo	TVE (2009-2011)
UCO.	Dir.: Antonio Cuadri (2009).
Cuéntame.	Dir.: Tito Fernandez (2005 -2011).
La vida de Rita	Dir.: Manuel Iborra (2002).
Max aub (el laberinto mágico)	Dir.: Llorenç Soler.
Famosos y familia.	Dir.: Fernando Colomo.
Camino de Santiago	Dir.: Robert Young.
Turno de oficio II	Dir.: Juan Echanove i Manolo Matji.
Pepe y pepa	Dir.: Manuel Iborra.
Hermanos de leche	Dir.: Carlos Serrano (1993).
Página de sucesos	Dir.: Antonio Giménez Rico (1985).
Memorias de Karbo Vantas	Dir.: J. M. Ibarreche.
Las chicas de hoy en día	Dir.: Fernando Colomo (1990).
Turno de oficio	Dir.: Antonio Mercero (1986).
El mundo de Juan Lobón	Dir.: Enrique Brasó (1987).
Vísperas	Dir.: Eugenio Martín (1987).
La huella del crimen	Dir.: Ricardo Franco (1985).

Premis

- Premi Ciudad de Arnedo del Festival Octubre Corto en reconeixement a la seva carrera professional (2009)
- Premi Tragantía del Festival Internacional de teatro de Cazorla per Plataforma (2006).
- Premi Herald Angel d'interpretació de l'Edinburgh Theatre Festival per Plataforma (2006).
- Premi MAX de les arts escèniques al millor actor protagonista per "El verdugo" (2001).
- Premi MAX de les arts escèniques al millor espectacle teatral de l'any per "El verdugo" (2001).
- Premi La Celestina de la crítica especialitzada de Madrid al millor actor de Teatre per "El verdugo" (2001).
- Premi Fotogramas de Plata al millor actor de teatre per "Como canta una ciudad de noviembre a noviembre" (2000).
- Premi El Mundo del País Vasco per "Siempre hay un camino a la derecha" (1995).
- Premi GOYA al Millor Actor Principal per la seva interpretació a la pel·lícula "Madregilda" (1994).
- Premi al Mejor Actor a la III Semana de Cine Español de Punta Del Este (Uruguai) per "Madregilda" (1994).
- Premi SANT JORDI de la Generalitat de Catalunya al Millor Actor per "Madregilda" (1994).

- Premi Fotogramas de Plata per la seva interpretació a l'obra teatral "El cerdo" (1994).
- Premi ADIRCAE per "Madregilda" (1994).
- Concha de Plata del Festival de Sant Sebastià per la pel·lícula MADREGILDA (1993).
- Premi ONDAS al millor Actor per "Madregilda" (1993).
- Premi TEATRO DE ROJAS de l'Exmo. Ayuntamiento de Toledo a la millor interpretació masculina. (1992).
- Premi FOTOGRAMAS DE PLATA com a millor Actor de TV per "Turno de oficio" (1991).
- Premi UNION DE ACTORES a la millor interpretació secundària de TV per "Las chicas de hoy en día" (1991).
- XXXI Premio de R.N.E. SANT JORDI de Cinematografía al mejor Actor de Película Española (1991).
- Premi ROTONDA al Festival Internacional de Cine de Sant Sebastià. (1989).
- Premi E.T.B.-BATAPLAN-FORTUNA al 36è Festival de Cine de Sant Sebastià (1988).
- Premi ONDA MADRID al millor actor de repartiment (1988).
- Premi GOYA al Millor actor de repartiment per la seva interpretació a "Divinas palabras" (1988).
- Premi ONDA MADRID al millor actor mejor de repartiment. (1987).
- Premi POPULAR a l'actor revelació. (1986).
- XIV Trofeu LONG PLAY de Cine, Teatre i Televisió a l'Actor Revelació en Cinema (1986).
- Premi FOTOGRAMAS DE PLATA al millor intèrpret de TV (1986).
- Premi revelació VANITY de Televisió pel seu treball a "Turno de oficio" (1986).

Maika Makovski

Maika Makovski, mallorquina amb sang andalusa i macedònia, és una compositora, cantant i instrumentista que va començar a despuntar de molt jove aconseguint amb només 15 anys guanyar el Premi de Pop Rock de Palma. Té tres discos editats i està treballant en el seu quart treball, que començarà a gravar aquest mateix any: *Kradiaw* (2005), *Krak So Kóferot* (2007) i *Maika Makovski* (2010). El seu últim treball, el que porta per títol el seu propi nom i cognom, ha estat gravat i produït per John Parish a Bristol i Bath.

Maika és una dona que compon, canta, toca la guitarra i el piano, una dona amb caràcter que fa cançons com només s'haurien de fer: amb passió i intensitat. Filla de Vangel Makovski, un multiinstrumentista afincat a Palma, Maika s'ha alimentat amb música. I, pel que explica, sempre li ha agradat menjar de tot. Cita a Stooges, Damned, The Cramps o Dead Moon com parla del Son House, Skip James i altres clàssics del blues. A vegades confessa que Prince és "una de les parets mestres de la meva caixa de música" però sempre deixa un lloc en aquesta virtuosa caixa de Pandora per a Neil Young, Ike & Tina Turner o Serge Gainsbourg. Potser res d'això soni de forma evident a les cançons del seu tercer treball i no obstant tot és allí, amagat en alguna banda per suggerir al subconscient dels que l'escolten que es troba amb un dels discos que seguirà formant part de la banda sonora de la seva vida al llarg dels anys.

Acompanyada a l'escenari per David Martínez a la bateria, Juan Carlos Luque al baix i percussió i Oscar Benas a la guitarra, el banjo i els cors, ha conquerit escenaris d'arreu del món, aquest últim any ha actuat sobretot als Estats Units, Anglaterra i a l'Estat espanyol.

Institut de Cultura de Barcelona
Departament de premsa

La Rambla, 99
08002 Barcelona

Telèfon
933 161 069

Correu electrònic
[**premsaicub@bcn.cat**](mailto:premsaicub@bcn.cat)

Webs
[**https://eicub.net/?grup=Grec2011**](https://eicub.net/?grup=Grec2011)

[**www.bcn.cat/grec**](http://www.bcn.cat/grec)